

עין משפט
גרי מצוה

ב מ מיי פ"ח מהל' כלי המקדש ה':

בא ב מיי פ"ח מהל' ט"ח הלכה ח [טו"ט]ע י"ד ס' רמו סעי' א':

בב ב מיי פ"ב מהל' עבודת יוסי' ה' ו פ"ד הלכה א':

ד [מיי פ"ב ס' הלכה ז]:

רבינו חננאל

חגי אהר שכלתה עבודת צבור בהן שיש לו כתנות ולבשה ועובד בה עבודת יויד, וכלבדו שימסרנה לנצור יפה יפה. ישמעאל בן פאבי עשהה לו אמו כתנות בק' מנה כו'. וכן ר' אלעזר בן חרסום לבש כתנות משתי רבוא. ואפי"ג שהיו החוטין כפולין ששה, היה נראה מחורבה בערום. ולפיכך לא הניחורו הכהנים לעבוד בה יירושלמי, מילא אותה ר' אלעזר בן חרסום מים וסיבב את המכותב ד' פעמים. תו רבנן עני ועשיר ורשע באין לדין כו' ער ומצאא הילל מחייב את העניים ור' אלעזר בן חרסום את העשירים ורופא את הרשעים. ירושלמי בתחלת זה הפרק, חגי ישן טעון טבילה, נתנמנם טעון קידוש ידים ורגלים, ואוקמה חייה אין ישיבה בעוהה אלא בסמך כבוחל וישן. וחגי ר' למלכי בית דוד, ורשי לקיש [אמר] ולא אפילו למלכי בית דוד, והאי דכתיב ויבא המלך דוד וישב לפני ה', שיישב עצמו בחפלה. חגי עור שניבדו לשון קריע מותר לכתוב עליו מזוזה רשב"ג אסור. חגי העושה כלי עד שלא נשתמש בו הדיוש מותר לגבוה, אבל משנשתמש בו הדיוש אסור לגבוה. אבנים שחבצם לשום מת אסורין בהנאה, לשום חי ולשום מת מותרין בהנאה. הזורק כלי לפני מפתח של מת, לחוד ד' אמות אסור בהנאה, חוץ לדי אמות מותר בהנאה. **מתני'** בא לו אצל פרו ופר היה עומד בין האולם ולמזבח כו'.

תוס' ישנים

[ב] שאר התלמוד, דהתם כולי עולמא מחייבי משום דהוי פסיק ריבוי דקיון דמחלל נגלחלם עליונות כדליתא התם [א] אפשר שלא יציער, וניתח ליה נמי כזאתה העברה, אלא לר' שמעון פטור דהוא מללכה שאינא כריכה לגופה ור' יהודה מחייב בדבר שאין מתכוין (פיה) [נזהר] דהוי אינא מכריח לגופה, והא דקרי ליה אין מתכוין לפי שלא נעשית מחשבתו מתכוין לכסות והעציר, אצל שאר [איוני] מתכוין אינו אסור לרבי יהודה אלא מדרבנן. ואי"ת אי ממללכה שאינא כריכה לגופה פליגי, מאי שנא בתר הכי דקאמר תו רבנן הוהנה גחלים בשבת והוצערו מלחלין חייב ומחלל אידך פטור, ומוקף לה הא כמאן דלמר מללכה שאינא כריכה לגופה חייב והא כמאן דלמר פטור, מחלל נקט כהא לשנא דהלללכה שאינא כריכה לגופה טפי מלעילי. י"ל

דנקמייהא ללא מחייב ללא לנסות דהוי איפכא ממללכה שעושה, קרי ליה דבר שאין מתכוין, אצל בתרייתא קרי מללכה שאינא כריכה לגופה כמו בכל התלמוד לפי כטוונה יט בדבר. ואי"ת כי פריך בפ"ק דפסחים נ"א, [ב] מאי שנא בני חמץ דגור ר' יהודה דילמא אתי למילכ מיניה, מאי שנא בני קירטול דלא גזר אטו קדור, ומשני להם בשלם מחלף כו', ואמאי לא משני ליה משום דנקידור אפילו (לא) עבדי ליה ליתא חיבורא אלא מדרבנן כיון שאינו מתכוין ולכן לא גזר, אצל חמץ נבועה איכא כרת. י"ל דעידפא מיניה קמשני התם. הקשה ריב"א למה לא חיבורא אלא מדרבנן כיהי [שבת מה, א] מכנין גחלת של מתכת ברכות והריכו דמשעה הא ברכות היחיד אסור מדרבנן והלא שרינא להטיל עששית מתות. ומיך דאין שבות נמקדש. ואין זה נראה דהתם מיירי בגחלת שיולאה מתחת יד הנפת, אצל הכא אינו חס על כך והכי [הוא] כמו מיחס שפיטור דפ' כירה דלא אסרינן ליה משום כיצוי. מתני'. פ"אסין והדורין. פרי"ם מלגוס בן גלסון ערצי. ובתו"כ [אחרי פ"ח ז] מפיץ מקרא לשנות בגדי לנן בערר, דקמני מניין לרבות כלים אחרים לצין הערבים, ת"ל ולבש את בגדי הכה, וקרא יסירה הוא לנרשא. עד כאן שיירי דף ד' ע"ב

לה:

מיתיבי גרסינן כרישא והדר גרסינן **חגי רצ שמואל:** **מיתיבי** ו**לנשו** **נגדים** **אחרים**. ולא גרסינן וקרבן אל אשר לעם דההוא קרא לא גבי שירות כתיב אלא גבי נגדים שאכלו בהן ולא אפשר לאוקומי ציוה"כ אלא מהאי קרא מותיב וצלאתם אל חצר החילונה וגו' דליכא לאוקומי ציוה"כ דכתיב לעיל מיניה והיה צבואם אל שערי החצר הפנימית ^(א) ולא יעלה עליהם אמר הא ודאי ציוס הכיפורים כתיב דאי בשאר ימות השנה הא איכא מעיל דכוליה תכלת וחושן ואפוד דאית ציה תכלת וכתיב צתריה וצלאתם אל החצר החילונה יפשטו את בגדיהם וגו' ו**לנשו** נגדים אחרים וקא סלקא דעמך

ניחוש שמא **א"י** **ימסרנה יפה יפה** קמ"ל. ואפי' לרבנן דרבי יוסי צפרק הצית והעליה (צ"מ דף קיט). דסבירא להו שומרי ספיחים צשצישית נוטלין שצרן ממרומת הלשכה ורבי יוסי אומר אף הרוזה להמנדב צחנס עושה וקאמר דפליגי במישא דילמא לא מסר לנצור יפה דרבנן סברי מיישינן הכא מודו דאנן סהדי דכ"ג מסר ליה יפה שהוא גדול צמורה וידע שיש למסור יפה ועוד כיון שכל כבוד כהונה הוא שלו מסר ליה יפה אגב צניעות שעויד צה וכן לנן צוכרי דלמר צפרק הוסימן רבה (נמנות דף כא): כל כהן ששוקל אינו חוטא ופריך כיון דלכתמילה לא מיתייב לאיתויי כי קא מיימי מעייל חולין לעוהה ומשני דמסר ליה לנצור איכא למימר אפילו את"ל דסבירא ליה כרבנן דפ' הצית והעליה (צ"מ דף קיט). צהיא אפי' רבנן מודו כיון שכל ישראל מציאין שקלים אינהו נמי הוי דפטיירי מסרי לנצור יפה יפה ועוד כיון שכל ריוח הקרצנות הצאים מן השקלים שלהם הוא גמרי ומסרי יפה: **אנא** השם. צירושלמי יט דצראשונה אמר אלא השם וצשניה אלא צסם כפר נא וכו':

נוקמיה

אמר להם הממונה פרק שלישי יומא

מיתיבי יולבשו בגדים אחרים ולא גרסינן וקרבן אל אשר לעם דההוא קרא לא גבי שירות כתיב אלא גבי נגדים שאכלו בהן ולא אפשר לאוקומי ציוה"כ אלא מהאי קרא מותיב וצלאתם אל חצר החילונה וגו' דליכא לאוקומי ציוה"כ דכתיב לעיל מיניה והיה צבואם אל שערי החצר הפנימית ^(א) ולא יעלה עליהם אמר הא ודאי ציוס הכיפורים כתיב דאי בשאר ימות השנה הא איכא מעיל דכוליה תכלת וחושן ואפוד דאית ציה תכלת וכתיב צתריה וצלאתם אל החצר החילונה יפשטו את בגדיהם וגו' ו**לנשו** נגדים אחרים וקא סלקא דעמך דהכי קאמר וכשיחזור ויכנס שם צין הערצים ולנש בגדי צד אחרים ולא את הראשונים. ומשום דלא רמזה משה צאורייתא והילכתא הוו גמירי לה * אלא יחזקאל ואסמכיה אקרא. ולא יקדשו את העם דכתיב צסיפא מילתא אחריית היא וכשיתערצו עס העם ילנשו בגדי חול: **מאי** **לאו אחרים** **חשובין** **מסן**. דאי לאו לעילוינהו למה לי למכתב אחרים למשמע שלא יהיו דומין לראשונים: **לא פחותין מסן**. לפי שעבודה הראשונה חשובה ומכפרת וזו אינה אלא לפנות את המקום שאין כבוד שיהיו מונחין שם לפיכך שינה הכתוב צנגדים לפחות: **עבודה יחיד**. הולאת קף ומחמה שאינה כריכה לציבור אלא לפי שמוטלת עליו לפנות את המקום ציבור היא כך נראה צעניי. ואני שמעתי עבודה יחיד מקרא פרשה דתנן [צצמנין'] (לקמן דף סח): קורא צאינטלית לנן משלו וקשיא לי בגוה דלא תנן התם וצלנב שימסרנה לציבור: **פשיטא**. דעובד צה כיון דלמרת מוסרה לציבור ^(א) דליצור היא: **משתי ריבוא**. **מנה: האמר מר חוטן**. של נגדי כהונה כפול שיש לקמן צפרק צא לו (דף עא): **נחמא צמוא**. כיון הנראה מחוך לכלי זכוכית ואע"פ שהזכוכית עצה כך היה הפשתן מונחב ונראה צשרו ממוכה: **לעני אומרים וכו'**. כלומר אס צאו צ"ד שלמעלה לחייב עניים ע"י הלל ועשירים ע"י ר' אלעזר וטרודי היצר על ידי יוסף יט פתחון פה לצעל הדיון לחייבם: **טרפעיך**. סלען עמדינה שהוא חגי דינר כך מפורש צכתונות (סד): **פירקושו**. פירקו משוי השלג מעליו: **אנגריא**. עבודה שר העיר. ועבודה עגמוו הימה והם אינם מכירים צו וסצורים שהוא מיוצגי העיירות שלו שעבודה דאדוי הארץ מוטלת עליהם: **משלסו**. מפתח אומן. כי ייתמה מתרגמינן ארי ישדל (שמות כב): **שנצשה לו**. צצצילו: **בתני' ראשו לדרוס ופניו למערב** מפרש צגממר א שעוקס ראשו לגד ההיכל וקא צעיי טעמא אמאי לא מוקי ליה להדיא ונצו למורה ורלאו למערצ: **והסן עומד צמורה**. אחוריו למורה: **גמ'**

ובאותה לשכה הניגשו [ב]. אמר קרא בר בר. (ד)צפרק שן צחוכים [ית, ב] נמי דריש צד שיהיו מדרשים וצויה שן **בא' צאו אחרים** **חשובים**. ואי"ת הא מיירי ציולה דלפני ולפנים ואותם ודאי הן חשובים משענה דבגדי זכב. י"ל וצלנשו נגדים אחרים משמע ליה שכל היום ילנשו נגדים אחרים. ואי"ת מנא ליה דנימא חשובים מהם (נמני) [נתיך] דלא דמי לאלאת הדשן דנימא פחותים, חשובים מיוי מניין לנו, דילמא כאלותם דווקא. י"ל דומיא דבגדי זכב שניבש כשיולא מצית קדשי הקדשים שהן חשובים, ומסתמא קן יחי כל אחרים. צובשה ועובד בה עבודת יחיד. הולאת קף ומחמה כפ' הקוטרס, והא דקמני צמשנה אלו משל ציבור, היינו אס הוא רואה, אצל הרוזה עושהו משלו לנצור ולתפלתא. ובצ"ב שימסרנה צציבור. שגריץ שיאט משל ציבור דתמיא כתיב' [אחרי פ"א ז] בגדי צנן קטן אב לכל הנגדים שיהיו [משל] קדש, דווקא עבודת יחיד אצל עבודת ציבור אינו יכול לעשות אע"פ (שמוכרה) [שמוסברה] לציבור. ולא ידע רציו יבודה מאי שנא מקעררת שיטליין להקטיר אס עשהא יחיד (ומכרה) [ומסברה] לציבור. רשע אומרים צו מפני מה צא עסקת בתורה. כדלמרינן בטההדין [ז, א] שאין תחלת דיע של אדם אלא על דגרי מוכה.

מסורת הש"ס

(א) [לעיל כה. ע"ט, ב] (ג) [ר"ה ז. צ"מ קי"ח, א] [מוספת' ספ"א, ד] [נלקמן עא:]; (ס) צעיי' שאין מניחין לך הלק נמן להם ממון הכרה כדי שיניחו אומן ומימיו וכו', (ז) [צ"ל הימין, א] צעיי' כלום היה טרוד ציבור יומר מיוסף וכו', (ח) ע"י ה. כוטה ג, (ט) [נ] צע"י, (י) [ונחם] כ, (ס) גי ירר' ומודה, (ז) [נלקמן לו.].

תורה אור השלם

- ובציאתם אל הקוצר החיצונה אל הקוצר החיצונה אל הקעם יפשוטו את בגדיהם אשר הקה משקרתם בם וחינורו אותם בלשבת הקדש ולבשו בגדים אחרים ולא יקדשו את הקעם בבגדיהם: יחזקאל מד יט עשה משפט לעשוקים נתן להם קרעבים וְ מותר אסוריהם: תהלים קמו ז צ"י פסח עוררים וְ זקף כפופים וְ אהב צדיקים: תהלים קמו ח כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם מכל חטאתיכם לפני וְ תטהרו: ויקרא טו ל

גליון הש"ס

רש"י ד"ה מיתיבי וכו' אהא יחזקאל ואסמכיה אקרא. וכעין מה דלמיתא צצמנין דף ק"ז ע"ב:

הנהגות הב"ח

(א) רש"י ד"ה מיתבי ולנשו כי אל שערי החצר הפנימית בגדי פשתים ילבשו ולא יעלה עליהם כי וצלאתם אל החצר החילונה וגו' יפשוטו את כי והלכתא הוו גמירי להו אלא יחזקאל: (ב) ד"ה מנין בגדי דגדו וד"ה וצלנב כי ד"ה סדי': (א) ד"ה פשיטא כי מוסרה לנצור ושל צבור היא:

מוסף רש"י

בהן שעששה לו אמו כתונת. שהיו אמוסיהן של הכהנים עשות לנביאים משלהם יעלה עליונה ונראה להראות תפארת עשרין ועי מללכתן ומהן סן מחדלות מלות (ועיל בה). שמה לא ימסרנה יפה יפה. צנצ שלם (ד"ה ז: ב"ח קי"ח). בא לו. כמאן דלא צלי פרו. לה להמודות עליו ציוס הכפורים, כדכתיב וכפר בעדו וגו' (נחום ב.). והכנה עומד במזרח ופניו למערב. אחוריו למורה ומנחת ופניו למערב כלפי ההיכל (טו).

תוס' ישנים (המשך)

שיירי דף ד' ע"א גמ'. [פרוה בגושה. פרי"ט יט מן חכמים אומרים שהיה מוסף אחד שהיה רואה ללחות צנית קדשי הקדשים והיה עושה מחולות צה הצית,

וצאותה לשכה הניגשו [ב].

בא' צאו אחרים **חשובים**. ואי"ת הא מיירי ציולה דלפני ולפנים ואותם ודאי הן חשובים משענה דבגדי זכב. י"ל וצלנשו נגדים אחרים משמע ליה שכל היום ילנשו נגדים אחרים. ואי"ת מנא ליה דנימא חשובים מהם (נמני) [נתיך] דלא דמי לאלאת הדשן דנימא פחותים, חשובים מיוי מניין לנו, דילמא כאלותם דווקא. י"ל דומיא דבגדי זכב שניבש כשיולא מצית קדשי הקדשים שהן חשובים, ומסתמא קן יחי כל אחרים. צובשה ועובד בה עבודת יחיד. הולאת קף ומחמה כפ' הקוטרס, והא דקמני צמשנה אלו משל ציבור, היינו אס הוא רואה, אצל הרוזה עושהו משלו לנצור ולתפלתא. ובצ"ב שימסרנה צציבור. שגריץ שיאט משל ציבור דתמיא כתיב' [אחרי פ"א ז] בגדי צנן קטן אב לכל הנגדים שיהיו [משל] קדש, דווקא עבודת יחיד אצל עבודת ציבור אינו יכול לעשות אע"פ (שמוכרה) [שמוסברה] לציבור. ולא ידע רציו יבודה מאי שנא מקעררת שיטליין להקטיר אס עשהא יחיד (ומכרה) [ומסברה] לציבור. רשע אומרים צו מפני מה צא עסקת בתורה. כדלמרינן בטההדין [ז, א] שאין תחלת דיע של אדם אלא על דגרי מוכה.